

17 Temmuz 2015, Cuma

Türkiye'nin politik durumu hakkında iki üç kelime yazmak ister miyim diye sordum kendime. İçimden evet diye bir ses geldi ama isteksiz ve bezgin. Seçimlerden sonra olanlara bakınca *bunların olmasını istemediğim için, tek parti hükümet olsun diye oy vermiştimden* başkasını diyemiyorum. Koalisyon denen şey, *belirsizlik* içerdiği için kötüdür. Belirsizlik ve güvensizlik. Tek parti iktidarının ne kadar iktidarda kalacağı bellidir, aşağı yukarı dört sene sonrasına kadar hükümetin ne olacağını bilirsin. Kanun *Tek parti hükümet kuramadığında hükümeti ilk iki parti şu bakanlıkları alarak kurar* dese belirsizlik ortadan kalktığı için yeterli. Mevzu benim için ve herhalde ekseriyet için bu belirsizliğin, hükümeteşizliğin, politikasızlığın olmadığı bir sistem. Bunun için oy vermişdik ama olmadı. Neyse.

Bir de seçimden önce birbirilerine bir sövmedikleri kalan siyasetçilerin seçimden sonra uzlaşmaya davet etmesi. İnsanın biraz utanması olur. Veyahut bunun gibi bir şeyler.

---

Bizim *batılı* cenah Batıyı ne kadar iyi tanıyor? Bizim batılılar da tembel ve cahil. Bizim batılılar da çalışmayı sevmiyor. Bizim batılıların yapmaya çalıştığı, tepede durmak, belli ipleri ellerinde tutmak. Bunun için tırmalıyorlar. Tek dertleri avantajlarının elde kalmaya devam etmesi, zihnen müstemleke valisi sıfatıyla hareket edebilmeleri.

Asıl derdi bu memleketin. Zengin, akıllı başında olan insanların, fikrinin sadece taklit ve batıya karşı eziklik olması.

Gerçekten iyi düşündükleri, iyi tanıdıkları veya daha akıllı oldukları için karşı çıksaydılar İslam'a, bu kadar çirkefliğe gerek duyarlar mıydı? Daha iyi olsaydılar, her manada daha iyi. Kurduğün düzenin iyi çalışacağından eminsen, kuralları orta yerde değiştirmeye teşebbüs etmezsin.

Nişanyan gibileri İslama muhalif sözler söyleyince de aklıma gelen bu. *Daha iyi* olmanın objektif bir göstergesi olabilecekse, insanların sevmesi ve benimsemesidir. İnsanlar bir yandan etrafa şarlayan, bir yandan kendi varoluş sıkıntısını çözememiş, ama akıl vermekten, tüketmekten, tahakküm etmekte uzaklaşmayanları sevmez. Bunların başarılı olması, fikri genlerini aktarması mümkün değil. İnsanın hakka taraftar olması lazım ama insanların sizi sevmesi de lazım.

Halka bırakırsan, halk ne yapacağını bilmez diyecekler. Doğru. İnsanların kendi başlarına yol bulması mümkün değil. Birinin onlara anlatması lazım. Evet. Birilerinin halka yol göstermesi fikrinde problem yok, bunların *daha bilgili* veya *daha zengin* olmasında da bir sorun görmüyorum. Ancak gerçekten iyi olan insan, gerçekten işinin hakkını yapan insan, o halkın, yönlendirmeye çalıştığı halkın dilini ve neleri nasıl anladığını anlamaya çalışır. Onu görmeye çalışır. Bir iki defa camiye gitmiş olur, Namaz kılmak nedir bilir. Onların neye ne için inandıklarını anlamaya çalışır.

Bunu yapmadığı zaman, söyledikleri doğru olsa veya içeriği daha güzel olsa da, nihayetinde kavanozun üstüne yapışmış ve oradaki camı görmeyen bir böceğin etkili olduğu kadar etkili olabilir.

İşte bu kavanoz yalayan böceklerden muztaribiz. Yoksa uçup giden veya kavanozun ağzından girmeye, yolunu yordamını öğrenmeye heves edenlerden değil.

---

İnsanların kültürlü olması neden gerekli? Onların toplum için *bir araçtan* öte *bir ego* olması? Kendilerine benlik yapması? Kendilerine bir kültür oluşturmaları? Bunlar neden gerekli?

Egonun *gerekli* olduğunu söyleyenler, ego derdine tutulmuş olanlar. Onların şahitliği geçerli olabilir mi bu konuda? İnsanların kendisine benzemesini isteyen birinin şahitliğinden bahsediyorum.

Entelektüel yaratmanın maliyeti, ondan edilen *faydaya* nazaran hayli yüksek. Eğer ondan sağlanan bir fayda varsa, toplum adına bir fayda, belki bunların daha ucuz yolları da vardır.

---

İnsanları aydınlatmak vs. kendini adylatmak.

Bu ikisi aynı anda mümkün mü?